

Ши Найан
КРАЙРЕЧНО
ТОМ II ЦАРСТВО

Превод от руски
Димитър Загорев

Редактор
Сидер Флорин

БИБЛИОТЕКА

ИЗТОК

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

София Катърoвa
Братислав Иванов
Петко Хинов
Любен Козарев

№ 1		<i>36-ТЕ СТРАТЕГЕМИ</i>
№ 2	Евгения Завадска	<i>ШЪТАО И НЕГОВИТЕ
„БЕСЕДИ ЗА ЖИВОПИСТА“</i>
№ 3	Дайсецу Судзуки	<i>ДЗЕН И ЯПОНСКАТА КУЛТУРА</i>
№ 4	Уан Юнбин	<i>НОЩНИ РАЗГОВОРИ КРАЙ ОГНИЩЕТО</i>
№ 5	Алън Уотс	<i>ДАО НА ВОДАТА</i>
№ 6	Лин Ютан	<i>БИТ И ДУШЕВНОСТ НА МОЯ НАРОД</i>
№ 7	Доген	<i>СЪКРОВИЩАТА НА СЪЗЕРЦАНИЕТО</i>
№ 8	Лу Сюн	<i>СТАРИ ИСТОРИИ В НОВА РЕДАКЦИЯ</i>

СЕРИЯ

РОМАНИ

№ 1	Ши Найан	<i>Крайречно царство, т. 1, т. 2</i>
№ 2	Ши Юкун	<i>Чудните дела на съдията Бао, т. 1</i>

Ши Найан
КРАЙРЕЧНО
ТОМ II ЦАРСТВО

水滸傳

ГЛАВА XXXIII

КАК ПОКОРИТЕЛЯ НА ТРИТЕ ПЛАНИНИ
ПРИЧИНИ ОПУСТОШЕНИЕ В ОБЛАСТ ЦИНДЖОУ И
КАК ГРАД ЦИНДЖОУ, СЯКАШ УДАРЕН
ОТ МЪЛНИЯ, СЕ ПРЕВЪРНА В РАЗВАЛИНИ

Хванал меча, готов за бой, Хуан Син възседна коня. Началникът на крепостта Лю Гао, облякъл бойни доспехи и въоръжен с пика във формата на тризъбец, също скочи на коня. Всеки от сто и петдесетте войници беше въоръжен с пика със зъбци и боздуган, а на пояса носеше къс ханджар и остър меч. Два пъти удариха барабаните и един път гонгът – Сун Дзинян и Хуа Юн ги откарваха за Цинджоу.

Всички напуснаха крепостта Цинфин. Но не бяха успели да изминат и четирийсет ли и пред тях се изправи гъста гора. Когато приближиха до планинската седловина, стражите, които вървяха напред, изведнъж се развикаха:

– Някой ни следи от гората.

Те се спряха, а Хуан Син, без да слиза от коня, запита:

– Защо не продължавате по-нататък?

– Някой ни дебне – отговориха войниците.

Хуан Син викна:

– Не обръщайте внимание и продължавайте!

Като се озъртаха страховито, войниците приближиха гората, но тук неочаквано се разнесе такъв невъобразим шум, сякаш бяха започнали да бият изведнъж най-малко двацет или трийсет големи гонга. Войниците се изплашиха и вече бяха готови да бягат, но Хуан Син викна:

– Спрете! Строй се!

– Началник Лю Гао, пазете престъпниците!

Изплашеният Лю Гао седеше на коня ни жив, ни мъртъв и само нареждаше молитви:

– О, небеса, избавители от тежки изпитания, спасете ме от нещастие! О, мъки, мъки! Ще прочета стотици хиляди молитви. Трийсет дни и нощи ще прекарам в жертвоприношения. Спасете ме!

Лицето му, което приличаше на грамадна тиква, от страх ту потъмняваше, ту прежълтяваше.

Хуан Син беше военачалник и затова се държеше по-смело. Той шибна с камшик коня си, отиде напред и видя как от гората от всички страни настъпват разбойници – около петстотин души. Бяха високи и здрави мъже със свирепи лица и зли погледи, облечени с ватенки, с червени кърпи на главата, с остри мечове на кръста и дълги пики в ръце. Те веднага заобиколиха пътниците. След това от гората изскочиха трима левенти с мечове в ръце и препречиха пътя. Единият беше в сини дрехи, вторият – в зелено, а третият – в червено; всички бяха с еднакви забрадки от пъстър плат, вързани на главата във формата на рога. На кръста на всеки от тях висеше ханджар. Този, който се намираше в средата, беше Ян Шун – Златистия тигър. Вдясно от него стоеше Уан Ин – Късокракия тигър, а вляво – благородният Джън Тян-шоу – Белоликия господар.

– Всеки, който преминава отук – викнаха те с глас, наподобяващ тътнежа на гръм, – трябва да спре, да остави три хиляди ляна злато и тогава може да продължи по пътя си.

Но Хуан Син, яхнал коня, кресна високо:

– Ей, вие! Дръжте се по-прилично. С вас говори Покорителя на трите планини.

Сърдито изблецели очи, тримата левенти закрещяха в отговор:

– Ако ще да си владетел и на десет хиляди планини, все едно, трябва да дадеш три хиляди ляна злато, иначе няма да ви пуснем по-нататък.

– Аз съм командващ и изпълнявам нареждането на висшето началство. На какво основание трябва да ви плащам откуп за право на преминаване? – попита Хуан Син.

– Че какво е един командващ? – смеейки се, отвърнаха разбойниците. – Ако тук преминаваше дори сановник от императорския двор, ние и от него щяхме да поискаме три хиляди ляна. Ако

нямате злато, оставете ни като залог престъпниците, които конвоирате, и ние ще ги държим дотогава, докато не получим откуп.

Хуан Син изпадна в ярост и започна да ругае:

– Как дръзвате вие, крадци и разбойници, да вървите против закона!

Обръщайки се към войниците си, той заповяда да бъдат барабаните и гонговете и да се приготвят за бой. Като шибна коня с камшик и завъртя меча над главата си, Хуан Син се хвърли право срещу Ян Шун. Но вдигайки мечове, и тримата разбойници се приготвиха за отпор. При вида на настъпващите юначаги Хуан Син напрегна всичките си сили и яхнал коня, се сражава с тях десет кръга. Но няма може един да устои против трима!

През това време Лю Гао трепереше от страх и не можеше да направи нито крачка напред. Когато видя, че работата отива зле, той започна да обмисля как би могъл да избяга. От страх, че разбойниците могат да го пленят и да опетнят доброто му име, Хуан Син отстъпи и препусна с коня по същия път, по който те бяха дошли преди малко. С мечове в ръце тримата главатарии се спуснаха след него. Сега никой друг вече не интересуваше Хуан Син. Той летеше с всички сили към крепостта Цинфин.

Когато войниците видяха, че техният началник препусна обратно, с викове изоставиха каруците с клетките и се разбягаха напосоки. Остана само Лю Гао. Като видя, че е изпаднал в тежко положение, той бързо обърна коня си и го шибна няколко пъти с камшика. Конят току се понесе напред, обаче разбойниците хвърлиха в краката му въжета. Той се спъна и Лю Гао падна. Разбойниците се нахвърлиха върху му, хванаха каруцата със затворниците и започнаха да разбиват клетките. Но Хуа Юн беше вече строшил своята клетка и изскочил навън. Той скъса въжетата, с които беше вързан, раздробил на парчета и другата клетка и освободи Сун Дзинян. По това време другите разбойници вече бяха вързали Лю Гао и се втурнаха след коня, който той беше яздил. Заловиха също и трите коня, които теглеха каруците.

Те съблякоха Лю Гао, облякоха с дрехите му Сун Дзинян, качиха го на коня и потеглиха към планината. След това тримата главатарии заедно с Хуа Юн и останалите разбойници вързаха голия Лю Гао и също го откараха към планината.

Разбира се, че тримата главатарии, като нямаха никакви сведения за Сун Дзинян, бяха изпратили няколко съобразителни

момци от своите подчинени да разузнаят какво се е случило. Те отидоха направо в крепостта Цинфин и там научиха от хората как Хуан Син дал знак, като пуснал на пода чаша с вино, и как заловили началника Хуа Юн и Сун Дзинян, затворили ги в клетки и ги изпратили за Цинджоу. Като получиха това съобщение, атаманите събраха хора и коне, по околни пътища излязоха на главния път и поставяйки свои застави дори на малките пътечки, пресякоха пътя, по който трябваше да бъдат откарани двамата затворници. Така те успяха да спасят Хуа Юн и Сун Дзинян и да заловят Лю Гао. В лагера се завърнаха чак по време на втората нощна стража.

Всички се събраха в съвещателната зала. Главатарите поканиха Сун Дзинян и Хуа Юн да заемат места по средата, а самите те седнаха насреща. В чест на гостите бяха поднесени ястия и вино. Ян Шун заповяда на своите момчета да вземат участие в пира. Като благодари на домакините за угощението, Хуа Юн каза:

– Моят старши брат и аз благодарим много на тримата храбри герои, които ни спасиха и отмъстиха за нас. За такова добро човек мъчно може да се отблагодари. Но в крепостта останаха жена ми и по-малката ми сестра. Хуан Син, разбира се, ще ги задържи. Как да спасим жените?

– Бъдете спокоен, началнико – отвърна Ян Шун. – Мисля, че Хуан Син не ще посмее да им стори нещо веднага. А дори и да ги задържи, ще ги поведе по същия път. Утре ние тримата ще слезем от планината и ще доведем тук, в лагера, вашата съпруга и уважаемата ви сестра. Сега ще изпратим нашите момци на разузнаване.

– Не зная как да ви благодаря, благородни вожде – каза Хуа Юн.

– Първо ще ви помоля да доведете тук тоя негодник Лю Гао – обади се Сун Дзинян.

– Аз ще го вържа на големия стълб, ще му разпоря корема, ще извадя сърцето му и ще го поднеса на вас – заяви Ян Шун.

– Със собствените си ръце ще го съсека – добави Хуа Юн.

– Подъл човек си ти – взе да ругае Сун Дзинян, като се обърна към Лю Гао. – Никога не съм изпитвал омраза към тебе и не съм помислял за отмъщение. Защо послуша тая негодница и ми причини толкова много злини? Сега ти сам си пленник. Какво можеш да кажеш за свое оправдание?

– Какво се разправяте с него, скъпи братко? – рече Хуа Юн и веднага заби ханджара си в сърцето на Лю Гао.

Той извади сърцето и го поднесе на Сун Дзинян, а разбойниците отвлякоха трупа настрана.

– Макар и да е убита тази гад, все пак не мога да се считам за удовлетворен в мъстта си, докато е жива онази безнравствена жена – промълви Сун Дзинян.

– Успокойте се, скъпи братко. Утре сам ще сляза от планината и ще заловя тази жена. Само че ще ви помоля да я оставите на мене! – възкликна Уан Ин – Късокракия тигър.

Всички прихнаха да се смеят. През нощта, когато веселбата свърши, разбойниците отидоха да си починат.

На следващото утро, след като станаха, те се събраха на съвещание, за да решат как да нападнат крепостта Цинфин, и Ян Шун каза:

– Вчера нашите момчета добре поработиха и днес имат нужда от почивка. Няма да закъснеем, ако слезем от планината и утре.

– Е, добре – рече Сун Дзинян, – няма защо да бързаме. Нека хората и конете си починат, тогава ще бъдат по-здрави и по-силни.

Няма да разказваме как в лагера се готвеха за тръгване, а ще се върнем към командващия Хуан Син. След като пристигна със своя кон в крепостта Цинфин, той преброи останалите хора и коне и постави охраната около крепостта. После написа доклад до висшето началство и заповяда на двама командири веднага да го отнесат на областния началник Му Юн.

Като чу, че е получено бързо донесение, Му Юн се запъти към управлението. От съобщението на Хуан Син той научи, че Хуа Юн е преминал към врага, като се присъединил към разбойниците от планината Цинфин, а крепостта се намирала в опасност и положението станало толкова сериозно, че било необходимо незабавно да се изпрати там опитен пълководец за отбрана. Всичко това много изплаши Му Юн. Той веднага изпрати хора, като им възложи да поканят при него главнокомандващия на окръга, под чието разпореждане се намираха всички пеши и конни части, за да обсъди с него военните въпроси. Командващият, по презиме Цин и собствено име Мин, беше родом от Кайджоу. Заради избухливия му характер и гръмоподобния му глас го бяха нарекли Гръмовержеца. Произхождаше от семейство на военачалници, владееше добре боздуган със заострени шипове, подобни на вълчи зъби, и се отличаваше с такава храброст, че не би го победила войска дори от десет хиляди войници.

Когато командващият чу, че го вика областният началник Му Юн, той побърза да отиде в управлението. След приветствията Му Юн извади донесението на Хуан Син и го подаде на командващия. Като го прочете, Цин Мин много се ядоса и извика:

– Що за безсъвестен негодник! Но не се огорчавайте. Покорният ваш слуга е готов незабавно да тръгне със своите конници и ако не хвана този разбойник, кълна ви се, господарю мой, никога вече няма да дръзна да ви погледна в очите.

– Обаче ако закъснеете – каза Му Юн, – тези разбойници ще успеят да нападнат крепостта Цинфин.

– Как може да се протакат работите в такъв случай! – отговори Цин Мин. – Още тази нощ ще стегна хората и конете и утре в зори ще тръгнем.

Областният началник остана много доволен от този отговор и заповяда да приготвят месо, вино и фураж, да изпратят всичко това напред и да го разпределят между войниците, когато дойде отрядът.

Като разбра, че Хуа Юн е преминал на страната на врага, Цин Мин изпадна в дива ярост, възседна коня и се запъти бързо към своето управление. Той въоръжи сто конници и четиристотин пешаци и им заповяда да излязат вън от града и да се приготвят за поход.

През това време областният началник Му Юн разпореди да приготвят в светилището край града бухти и големи чаши с вино. Всеки войник го очакваха три чаши вино, две бухти и един дзин печено месо. Едва бяха успели да завършат приготвянията, и откъм града се зададе отрядът. Отпред се развяваше червено знаме, на което с големи йероглифи беше написано: „Отряд на главнокомандващия Цин“.

Поглеждайки облечения в броня Цин Мин, областният началник си помисли: „Виж, това е истински герой, на когото няма равен.“ Когато Цин Мин забеляза Му Юн, той побърза да предаде оръжието си на войника, който вървеше наред с него. Слезе от коня и поздрави областния началник. След това началникът наля вино и поднасяйки чашата на командващия, се обърна към него със следните напътствени думи:

– Използвайте изкусно всяка възможност. Желая ви бърза победа!

Когато на войниците бяха раздадени всички лакомства, във въздуха се изви сигнална ракета. Цин Мин се сбогува с областния

началник, скочи на коня, построи отряда и бързо се отправи на поход. Войниците, въоръжени с мечове и брадви, се насочиха веднага към крепостта Цинфин. Тази крепост се намираше на югоизток от Цинджоу и най-близкият път за нея минаваше право на юг, покрай планината Цинфин, а оттам по тесни пътечки вече можеше лесно да се мине на северния склон на планината.

Сега ще кажем няколко думи за онова, което ставаше в лагера на планината Цинфин. Разбойниците бяха добре осведомени за тръгването на отряда. Те тъкмо възнамеряваха да се насочат към крепостта Цинфин и да я нападнат. Съобщението, че тук идва Цин Мин с голяма войска, много ги изплаши и те се поглеждаха смутено един друг.

– Не се тревожете – успокой го Хуа Юн. – Още в древността войниците са смятали за свой дълг да се бият до смърт с врага. Нахранете до насита своите подчинени и им дайте вино, а после направете това, което ви кажа. Отначало ние ще дадем на неприятеля отпор, а след това ще го победим с хитрост.

И той започна да им разправя как трябва да се действа.

– Е, как, добре ли е? – запита той, след като завърши.

– Прекрасно! – отвърна Сун Дзинян. – Наистина точно така трябва да постъпим.

Сун Дзинян и Хуа Юн веднага разработиха плана и заповядаха на разбойниците да се готвят за поход. След това Хуа Юн си избра хубав кон, ризница, лък и стрели.

А сега ще разкажем как Цин Мин доведе своя отряд до изходите на планината и се разположи на стан на разстояние десет ли от него. На другия ден войниците станаха, преди да се разсъмне. Когато всички закусиха, беше пусната ракета – това беше сигнал за тръгване. Те поеха към планината. В широката равнина Цин Мин строи своята конница и войниците и заповяда да бият барабаните.

Изведнъж се разнесоха оглушителни удари на гонг и от планината стремително се спусна голям отряд конници и пешаци. Цин Мин опъна юздите на коня и като държеше готов за бой своя боздуган с шипове, остри като вълчи зъби, втречено се взря напред. От планината слизаха разбойници начело с Хуа Юн. Отново се разнесоха удари на гонг и разбойниците се строиха в боен ред. Без да слиза от коня, Хуа Юн издигна своето стоманено копие и приветства Цин Мин. Но командващият завика с негодувание:

– Хуа Юн! Твоите деди от поколения насам са били военачалници и са служили на императора. Ти също беше на длъжност военен началник на крепостта за охрана на този окръг и получаваше заплата от хазната. Какво стана с тебе? Защо измени на императора и се присъедини към разбойниците? Днес аз дойдох тук, за да те заловя. Ако не си загубил окончателно своя разсъдък, слез от коня и нека те вържат – тогава няма да ми се наложи да те убивам.

Хуа Юн отговори с усмивка:

– Разрешете да ви запitam, господин главнокомандващ, как е могъл Хуа Юн да измени на императора? Всичко стана заради Лю Гао, който неправилно ме обвини в престъпление. Той се възползва от дадената му власт, за да ми отмъсти. Имам дом, но не мога да се върна там. Имам родина, но няма откъде да получа защита. Ето докъде ме доведоха неговите преследвачи и ми се наложи да търся убежище тук. Моля ви, господин главнокомандващ, добре да прочуите моя случай и да ми помогнете да отхвърля незаслуженото обвинение.

– Значи ти отказваш да слезеш от коня и ще се оставиш да те вържат? – запита Цин Мин. – Докога ще бръщолевииш и ще тревожиш с хитри приказки моите войници?

И заповяда да бият барабаните. Размахвайки боздугана, Цин Мин се понесе срещу Хуа Юн.

– Цин Мин! – смеейки се с глас, каза Хуа Юн. – Нима не разбираш, че хората ти мислят доброто. Не съм забравил, че по чин стоиш по-високо от мене, но мислиш ли, че съм се изплашил?

И като даде воля на коня си, той се хвърли с насочена напред пика срещу Цин Мин. Те се сблъскаха петдесетина пъти, но беше трудно да се каже на чия страна е надмощието. Изведнъж Хуа Юн се престори, че отстъпва. Той насочи коня си към една странична пътечка и даде вид, че слиза надолу. Цин Мин побесня и се спусна след него. Хуа Юн захвърли пиката и спря своя кон. След това взе стрела в дясната ръка, ляка в лявата, изопна го докрай, извърна се и запрати стрелата в гребена на шлема на Цин Мин. Стрелата улучи точно целта и гребенът падна на земята. Това беше сякаш предупреждение към Цин Ми. Изплашен, той не посмя да преследва Хуа Юн повече. Бързо обърна назад коня и искаше да се нахвърли върху разбойниците, но те побягнаха с викове към планината. Хуа Юн също се отправи към планината, но по друг път.

Като видя, че няма никой, Цин Мин се разсърди още повече. Започна да хули разбойниците за тяхната дързост, заповяда да бият гонговете и барабаните и да вървят нагоре в планината.

След като се строи с войнствени викове, отрядът се отправи напред. Първи бяха пешите бойци. Като минаха няколко седловини, те видяха, че срещу тях от стръмнината с трясък се търкалят цепеници, големи камъни, делви с негасена вар и различни нечистотии. Първите нямаше накъде да отстъпят и около петдесет души бяха повалени. На следващите не оставаше нищо друго, освен да бягат.

Като не можеше да се побере в кожата си от гняв, Цин Мин поведе своя отряд в обход, надявайки се да намери друг път към планината. Така те търсиха до обяд, когато изведнъж откъм западната страна на планината се чуха удари на гонг. Иззад гората се появи отряд разбойници с червени знамена. Но щом Цин Мин се втурна напред с войниците си, ударите на гонга млъкнаха и знамената изчезнаха.

Тогава Цин Мин видя, че това съвсем не беше път, а само няколко пътечки, отгъпкани от дърварите. Пътечките бяха затрупани с изпочупени дървета и клони и беше невъзможно човек да се движи по-нататък. Той тъкмо се канеше да нареди да му разчистят пътя, когато съобщиха, че откъм източната страна на планината се чуват удари на гонг и се движи отряд с червени знамена. В същия миг Цин Мин се втурна с войниците към източната страна на планината. Но когато стигна там, звуците на гонга млъкнаха и знамената изчезнаха. Като отпусна юздите, Цин Мин започна да търси път, но видя само дърварски пътеки, затрупани с отсечени дървета и вършини. Разузнавачите му донесоха, че от западната страна на планината отново са били чути звуци на гонг и отново се появил отряд с червени знамена.

– Цин Мин смушка коня си и се втурна към западния склон на планината. Но и там нямаше нито хора, нито знамена. Цин Мин беше толкова разгневен и така яростно скърцаше със зъби, че едва не ги строши. Той стоеше, без да се помни от гняв, когато изведнъж чу звуци от гонг, които идваха тоя път от източния склон на планината. Цин Мин побърза с отряда си към това място, но пак не откри нито разбойници, нито знамена.

Ярост напираше в гърдите на Цин Мин. Той възнамеряваше да издаде заповед да се търси път нагоре по стръмнината, но из-

веднџ чу викове, които идваха откъм западния склон на планината. Гневът на Цин Мин стигна до небесата и той мигновено се хвърли с отряда си на запад, но след като разгледа нагорнището и надолнището, отново нищо не откри. Тогава Цин Мин заповяда на войниците да търсят път нагоре от запад и от изток.

Но един войник излезе пред строя и каза:

– Тук няма истински път. Можем да се изкачим само от югоизточната страна, там минава широк път. Ако се опитаме да преминем тук, може да претърпим поражение.

След като чу това, Цин Мин каза:

– Веднага ще трџнем по този път! – и поведе отряда си към югоизточния склон на планината.

Когато пристигнаха там, вече се свечеряваше. И хората, и конете бяха капнали от умора. Цин Мин искаше да нареди да се разположат на стан и да приготвят храна, когато изведнџ видя, че по цялата планина пламнаха факли, чу безредни удари на гонг и викове. Побеснял, той взе със себе си около петдесет конници и се втурна по нагорнището.

Неочаквано видя иззад гората да лети облак стрели. Няколко войници бяха ранени. Изход нямаше. Трябваше да се върнат обратно и да слязат от планината. Той заповяда на войниците да се заемат с приготвяне на яденето. Но едва запалиха огън и по склона на планината пламнаха над осемдесет факли, които започнаха да се спускат надолу. Чу се остро свирене и виене. Обаче Цин Мин още не беше успял да се хвърли насреща им и приближаващите се факли изгаснаха.

Нощта беше лунна, но тџмни облаци скриваха луната и не беше много светло. Нямайки сили да сдџржа повече гнева си, Цин Мин се канеше да заповяда на войниците да запалят факли и да подпалят гората, но в този момент от тайната клисура в планината се разнесоха звуци на флейта и биене на барабани. Цин Мин пришпори коня си, приближи се и видя Хуа Юн и Сун Дзинян, осветени от десетки факли, да пият вино на върха на планината.

Като не знаеше как да излее яда си, Цин Мин спря коня си и започна отчаяно да ругае. Хуа Юн се засмя и каза:

– Господин командващ, не бива така да се горещите. По-добре ще е да се върнете у дома си и да си починете, а утре двамата с вас ще се бием не на живот, а на смџрт.

Тогава Цин Мин викна с гняв:

– Слизай долу, разбойнико изменник. Готов съм веднага да се бия с тебе триста кръга – ще видим кой кого!

– Вие, господин командващ, днес вече сте се уморили – отвърна Хуа Юн. – Дори и да ви победея, няма да сметна това за моя заслуга. По-добре идете си и елате утре.

След тия думи Цин Мин се разгневи още повече и застанал долу, продължаваше да ругае. Искаше му се на всяка цена да намери път, който да го изведе горе, но в същото време се страхуваше от лъка и стрелите на Хуа Юн и затова не му оставаше нищо друго, освен да ругае. Изведнъж откъм неговия отряд се разнесе врява и се чува викове. Той се втурна натам и видя как от планината летят горящи топки и стрели. Минали в тил и възползваха се от тъмнината, трийсетина разбойници отправяха стрели срещу войниците, които с вик се втурнаха към другата страна на планината и се скриха в дълбока падина.

Но укрили се от стрелите, войниците попаднаха в друга беда. От стръмнината върху тях рукна мощен воден поток. Попаднали във водовъртежа, те се мъчеха да се измъкнат и да спасят живота си. Но щом стигаха брега, разбойниците ги хващаха с куки със зъбци, пленяваха ги и ги отвеждаха в планината. Ония, които не успяха да се измъкнат, се удавиха във водата. Беше вече трета нощна стража.

От гняв главата на Цин Мин се пръскаше на парчета. Изведнъж той забеляза малка пътечка встрани. Обърна коня и се втурна нагоре към върха, но едва измина не повече от петдесетина крачки и падна заедно с коня в дълбока яма.

Скрилите се около ямата към петдесетина разбойници хванаха Цин Мин с куки и го повлякоха нагоре. Те му снеха бронята и шлема, взеха му оръжието и го вързаха. След това измъкнаха от ямата коня на Цин Мин и се отправиха към лагера Цинфин.

Целият този хитър план беше измислен от Хуа Юн. Той беше научил разбойниците да се появяват ту от изток, ту от запад, за да объркат хората на Цин Мин и да изтощят силите му. Той също беше заповядал да заприщят две планински рекички с чували пръст и да се постараят да вкарат през нощта войниците и Цин Мин в коритото на тези реки, а след това да пуснат водата отгоре, за да погубят в бушуващия поток и хора, и коне.

Трябва да ви кажа, че от петстотин войници и коне, които беше довел със себе си Цин Мин, повече от половината загинаха

във водата. Пленени бяха само сто и петдесет или сто и седемдесет души. Освен това разбойниците бяха заловили над седемдесет чудесни коня. Нито един войник не успя да избяга, а в устроената клопка попадна и самият Цин Мин, когото хванаха жив.

Докато разбойниците откарваха Цин Мин в лагера, съвсем се разсъмна. Петимата юнаци седяха в съвещателната зала, където вкараха вързания Цин Мин. Хуа Юн бързо скочи от креслото си и се отправи насреща му. Той сам развърза въжетата, помогна на Цин Мин да влезе в стаята, после отмери дълбок поклон и почти телно го поздравя. Последният побърза да отвърне на поздрава и каза:

– Пленник съм и във ваша власт е дори да ме нарежете на парчета. Защо ме поздравявате така почително?

– Разбойниците не разбират кой е благороден и кой не и са ви оскърбили само поради невежеството си – извини се Хуа Юн, като подгъна колене за поклон. – Молим ви да простите тази наша простъпка.

Той веднага донесе златоткана дреха от атлаз и я даде на Цин Мин да я облече.

– А кой е този добър юнак, който е ваш главатар? – попита Цин Мин.

– Това е моят старши брат – отвърна Хуа Юн. – Казва се Сун Дзинян, писар от околия Юнчън, а тия почтени мъже са главатарите на лагера: Ян Шун, Уан Ин и Джън Тянь-шоу.

– Тия тримата ги познавам – рече Цин Мин. – А Сун Дзинян не е ли този, който е от провинция Шандун – Сун Гунмин, по прякор Благодатния дъжд?

– Същият – не се забави да отговори Сун Дзинян.

Като чу това, Цин Мин побърза да засвидетелства уважението си и промълви:

– Често съм чувал вашето славно име, но съвсем не очаквах, че ще ви видя днес тука.

Сун Дзинян искаше бързо да отвърне на поклона му, но не можа. Като видя с какъв труд той сгъва коленете си, Цин Мин го запита:

– Скъпи братко, какво се е случило с краката ви?

Тогавя Сун Дзинян му разказа историята си от момента, когато бе напуснал Юнчън, и свърши с това как бе убил Лю Гао. Цин Мин само поклати глава и каза:

– Аз знаех само едната страна на тази работа, а до какви големи грешки доведе това! Дайте ми възможност да се върна в Цинджоу и аз ще разкажа за всичко на областния началник Му Юн.

Но Ян Шун убеждаваше Цин Мин да остане за няколко дни и веднага заповяда да заколят за угощението овни и коне. На пленените войници, които се намираха в помещенията извън лагера, отвъд планината, също изпратиха месо и вино. Като изпи няколко чаши, Цин Мин стана и помоли:

– Доблестни юнаци! Вие бяхте толкова великодушни, че ми запазихте живота. Върнете ми сега ризницата, шлема, оръжието и коня, за да мога да се завърна в Цинджоу.

– Не сте прав – възрази Ян Шун. – Нима можете да се завърнете в Цинджоу, след като сте загубили всички войници и коне, които сте довели със себе си? Та Му Юн няма да остави това безнаказано. По-добре останете за известно време при нас в лагера. Наистина тук ще ви се стори много бедно. Но вие може да пиете с нас вино и да се занимавате с нашата работа. С дрехи сме осигурени, плячката делим справедливо – да остане човек тук е много по-добре, отколкото да се завърне в Цинджоу и да навлече върху себе си гнева на управниците.

Като чу това, Цин Мин излезе от стаята и каза:

– И на този, и на онзи свят винаги ще бъда верен слуга на сунския император. По нареждане на императорския двор съм бил назначен за командващ войските и не съм извършил никакви прегрешения. Защо тогава трябва да стана разбойник и да въстана против императора? Ако искате да ме убие – сторете го.

Хуа Юн се затича към Цин Мин и като го задържаше, заговори:

– Не се гневете, скъпи приятелю, изслушайте ме. Та нали аз съм също син на чиновник от императорския двор. И въпреки това бях принуден да дойда тук. Ако вие, господин командващ, не искате да станете разбойник, ние не смеем да ви принуждаваме, но аз ви моля малко да поседнете. Щом свърши угощението, ще ви донеса ризницата, шлема и оръжието, ще ви приготвя коня и вие ще можете да тръгнете.

Ала Цин Мин за нищо на света не искаше да сяде. Хуа Юн пък продължаваше да го убеждава:

– Господин командващ, сега е нощ. През изминалия ден вие много се уморихте, а нито един човек на вашето място не би имал

сили да издържи всичко това. И после, защо да не нахраните коня, преди да се отправите на път?

„Той е прав“ – помисли си Цин Мин. Като влезе обратно в помещението, седна на масата и продължи да пие вино. Петимата юнаци непрестанно се приближаваха до него с чашки в ръце и го канеха да пие. Силите на Цин Мин съвсем го напуснаха, но той не можеше да се откаже от угощението и като забрави всички грижи, пи дотогава, докато не се напи. Разбойниците го отведоха в шатрата и го сложиха да спи, а самите те се върнаха към своите работи и не е необходимо да се говори за това повече.

Нека продължим нашия разказ. Цин Мин спа до сутринта, след това скочи, изми се, изплакна си устата и веднага се стегна да върви.

– Закусете по-напред, господин командващ, а после ще тръгнете. Ние ще ви изпратим – убеждаваха го домакините.

Но тъй като Цин Мин беше буен и нетърпелив по характер, той искаше да тръгне веднага. Тогава домакините бързо приготвиха закуски и вино, донесоха му шлема и ризницата и му дадоха дрехите. След това му донесоха оръжието и острия боздуган, доведоха му коня. Няколко души получиха нареждане да го придружат надолу. Петимата водачи също тръгнаха да изпратят Цин Мин и се сбогуваха с него в полите на планината. Цин Мин се качи на коня, взе острия си боздуган и когато вече се беше разсъмнало съвсем, напусна планината Цинфин.

За Цинджоу той не препускаше, а летеше на своя кон и когато измина около десет ли, вече беше около пладне. Никъде не се виждаха минувачи. Само облак дим се издигаше в далечината. Тогава в сърцето на Цин Мин се промъкна тревога.

Като приближи края на града, той видя, че там, където преди се издигаха стотици сгради, сега всичко бе напълно опожарено, опустошено и затрупано с изпотрошени керемиди и тухли. Туктам безредно лежах обгорени трупове на мъже и жени. Цин Мин с ужас гледаше тази картина и подгони коня си през купищата развалини към градските стени. Когато се приближи до портите, той заповяда да ги отворят, но видя, че мостът над рова с вода е вдигнат високо, а върху стените стоят войници, поставени са знамена и са приготвени камъни и големи дървени греди. Спирайки коня, Цин Мин викна на войниците да спуснат моста и да му позволят да мине.

Но като видяха Цин Мин, войниците започнаха да бият барабаните и да надават войнствени викове.

– Аз съм командващият – защо не ме пускате в града? – викна Цин Мин.

Тогава през пролуките на градската стена се показва областният началник Му Юн и започна да крещи:

– Ах, ти, разбойнико! Нима съвсем си загубил съвест! Снощи ти доведе своите хора, нападна града, погуби много мирни граждани и опожари стотици къщи. Днес отново идваш, пък отгоре на това искаш да ти отворят вратите. Императорският двор никога не те е оскърбявал, как можа да извършиш такава подлост? Аз вече изпратих донесение до императорския двор и рано или късно ще те хванат и ще те нарежат на парчета.

– Милостиви господарю, вие се лъжете! – викна Цин Мин. – Аз загубих всичките си хора, бях пленен от разбойниците в планината и едва сега се измъкнах на свобода. Как тогава съм могъл да нападам града през миналата нощ!

– Да не мислиш, че не съм познал твоя кон, ризницата, оръжието и твоя шлем? – продължаваше да крещи областният началник. – Че всички, които се намираха на градската стена, много добре видяха как ти командваше мъжете с червени забрадки на главите. Те избиваха хората и палеха къщите. Как смееш да отричаш всичко това? И ако дори допуснем, че си бил разбит и пленен, то как е могло да стане така, че от петстотин войници нито един да не се спаси и да не съобщи тук за това? Ти искаш да ни измамиш, настояваш да отворят портите, та да можеш да измъкнеш своето семейство. Но знай, че жена ти бе убита тази сутрин. Ако не вярваш, ще ти покажа нейната глава.

След като каза това, той взе копие и вдигна над стената главата на убитата жена.

Цин Мин беше буен човек и гърдите му се късаха от гняв. Той не можеше да каже нито дума и само изстена от мъка заради причинената му несправедливост.

В това време от градската стена като град се посипаха стрели. Цин Мин трябваше да се оттегли и да се скрие от тях. Навсякъде пламваха огнени езици, които се издигаха от неугасналите пожарища.

Тогава Цин Мин обърна коня и тръгна направо към пожарището. Беше готов да умре от отчаяние. Дълго размисля той и след това пусна коня си по познатия път, по който беше дошъл тук.

Едва беше изминал малко повече от десет ли, когато от гората изскочиха група конници. Отпред язدهа петимата водачи. Това бяха, разбира се, Сун Дзинян, Хуа Юн, Ян Шун, Уан Ин и Джън Тянь-шоу. След тях идваха около двеста разбойници.

– Господин командващ, защо не се върнахте в Цинджоу? Къде отивате така самотен? – запита с поклон Сун Дзинян, без да слиза от коня.

Цин Мин гневно отговори:

– Не зная кой е бил този негодник, но нека небесата му откажат закрила и земята престане да го носи, нека откъснат месото от неговите кости. Облякъл се в моите дрехи и нападнал града, разрушил къщите, в които живееше народът, погубил много мирни хорица и заради него загинало цялото ми семейство. Горко ми! Сега няма пътечка, по която да мога да отида на небето, няма врата, през която да мога да вляза в ада. Ако намеря този човек, на парчета ще го надробя с острия си боздуган и само тогава ще се успокоя.

– Не се вълнувайте, господин командващ – каза Сун Дзинян. – Аз имам един план, но е трудно да го изложа тука. Елате с нас в планинския лагер и ще ви разкажа всичко.

Цин Мин нямаше какво друго да прави и тръгна заедно с тях към планината Цинфин.

Мълчаха по целия път. Скоро стигнаха в лагера, слязоха от конете и влязоха в помещението. Разбойниците приготвиха вино, закуски и друго ядене и сложиха всичко това в съвещателната зала. Петимата главатари поканиха Цин Мин в залата. После му предложиха да заеме почетно място и паднаха пред него на колене. Цин Мин побърза да им отвърне със същото и на свой ред коленичи. Пръв заговори Сун Дзинян:

– Господин командващ, не ни хулете. Тази нощ ние искахме да ви задържим в лагера, но вие решително отказахте. Тогава измислих план: да намерим воин, който прилича на вас, да го облечем с вашите доспехи и вашия шлем, да му дадем вашия кон и боздуган, да го изпратим в Цинджоу начело на разбойници с червени забрадки, за да извърши там опустошение. Ян Шун и Уан Ин – Късокракция тигър, взеха със себе си по петдесет души всеки и също се отпавиха натам да помагат. Всичко беше нагласено така, като че ли вие сте се завърнали, за да приберете семейството си от града. Клането и пожарите направиха вашето завръщане там невъз-

можно, а сега ние ви молим за прошка и сме готови да понесем заслужено наказание.

След като чу това, Цин Мин почувства как в гърдите му се надига ярост и гняв. Искаше вече да започне борба на живот и смърт със Сун Дзинян и останалите, но след като поразмисли, отсъди, че първо, самите небеса, както изглежда, са му предопределили да се присъедини към тия хора, второ, че тия хора се отнесоха с него доста вежливо и с почит, и най-сетне, че сам не би могъл да се справи с тях. Затова потисна гнева си и рече:

– Приятели мои, макар да се мъчехте да ме оставите тук с добро намерение, вие ми причинихте голяма скръб: аз загубих жена си и цялото си семейство.

– Но иначе вие за нищо на света нямаше да се съгласите да останете при нас – отвърна Сун Дзинян. – Вашата жена загина, но Хуа Юн казва, че има по-малка сестра, много умна и добродетелна девойка. Той с радост ще ви я даде за жена, за да поправи вашата загуба, и ще ѝ даде зестра. Какво мислите вие за това?

Като видя с какво голямо уважение и любов се отнасят към него тия хора, Цин Мин започна малко по малко да се успокоява и се поддаде на увещанията. След това всички присъстващи решиха, че главен между тях трябва да бъде Сун Дзинян.

После Цин Мин, Хуа Юн и другите трима началници седнаха по старшинство. Беше устроен тържествен пир. Всички пиеха, ядяха и обсъждаха плана за нападение на крепостта Цинфин.

– Тази работа не е мъчна, скъпи приятели – каза Цин Мин, – не си струва да се безпокоите за това. Хуан Син е мой подчинен. Изкуството да владее оръжието той е научил от мене. И най-после, ние сме големи приятели. Утре ще отида при него и ще го помоля да отвори портите на крепостта. Ще се постарая да го убедя да дойде тук и да се присъедини към нас. Ще взема тук семейството на Хуа Юн, ще заловим подлата жена на Лю Гао и ще отмъстим за всичко. Нека това бъде приносът ми по случай моето присъединяване към вас. Какво ще кажете за това?

Много доволен от такъв отговор, Сун Дзинян възкликна:

– Какво щастие да чуе човек толкова благосклонно обещание от вашата уста, господин командващ!

Когато пиршеството завърши, всички отидоха да почиват. На следващата сутрин те станаха рано, закусиха и всеки облече бойните си доспехи. Цин Мин яхна коня, взе острия си боздуган, пръв

се спусна от планината и полетя като вихър към крепостта Цинфин.

Междувременно Хуан Син, пристигнал в крепостта, започна да командва войниците и да се разпорежда с цялото население. Провери колко войници са останали в крепостта, заповяда ден и нощ да бди охрана и здраво затвори всички порти, като не се осмеляваше да излиза да се бори с разбойниците. Непрестанно изпращаше хора на разузнаване, но помощ от Цинджоу не идваше.

Но ето, веднъж му доложиха, че пред портите се намира командващият Цин Мин, който е дошъл сам на кон, и иска да му отворят градските порти. Като чу това, Хуан Син яхна своя кон и препусна към портите. Той видя, че там наистина има само един конник и с него няма никой. Хуан Син заповяда да отворят градските порти и да спуснат подвижния мост, след което се отправи към командващия.

Когато се приближиха до управлението на крепостта, те слязоха от конете и Хуан Син покани Цин Мин да влезе. След като си размениха приветствия, Хуан Син запита:

– Защо вие, господин командващ, дойдохте тук сам?

Товага Цин Мин му разказа как бе загубил войниците.

– Сун Дзинян от провинция Шандун – каза той, – този, когото сте нарекли Благодатния дъжд, известен със своята справедливост и безкористност, е приятел на всички добри хора по света и няма човек, който да не го уважава. Аз бях на планината Цинфин и се присъединих към него и другарите му. Ти нямаш нито жена, нито деца и аз те съветвам да ме послушаш да дойдеш в лагера и да се присъединиш към него. Така ще избегнеш гнева на областния началник.

– Щом вие, уважаеми господарю, сте постъпили така – отвърна Хуан Син, – то бих ли се осмелил да откажа да ви следвам? Но аз не съм чувал Сун Дзинян да се намира там. Вие казвате, че Сун Гунмин – Благодатния дъжд, е в лагера на разбойниците? Как се е озовал там?

Цин Мин се засмя и каза:

– Това е същият Джансан от Юнчън, когото вие неотдавна конвоирахте. Страхувал се да каже истинското си име, за да не излезе на бял свят старото му съдебно дело, и именно поради това се нарекъл Джансан.

Като чу това, Хуан Син едва не падна от учудване и възкликна:

– Ако знаех, че това е Сун Дзинян, щях да го освободя още по пътя. Но аз нямах понятие за това и го узнах едва от думите на Лю Гао. За малко не лиших Сун Дзинян от живот.

Цин Мин и Хуан Син бяха още в управлението и тъкмо се канеха да излязат, когато при тях се яви войник с донесение: „От разни посоки са се появили два конни отряда. Те бият барабани и гонгове и летят напред с войнствени викове.“ Щом чуа това, Цин Мин и Хуан Син скочиха на конете и се отправиха срещу врага. Когато се приближиха до градските порти, видяха облаци прах да се издигат до небето и да закриват слънцето. Сякаш въздухът беше наситен с яростта на боя.

*Два отряда войници нападаха крепостта,
а от хълма се спускаха четирима смели бойци.*

КАК ЦИН МИН И ХУАН СИН ПОСРЕЩНАХА
ПРОТИВНИКА? ЗА ТОВА ЩЕ НАУЧИТЕ ОТ
СЛЕДВАЩАТА ГЛАВА.